

PIKÓ ANDRÁS
Városok hamuból

*Ne kérdezz engem,
 még saját valódi nevem sem tudom.
 Nem tudom, hogy a sok sárga falevél
 miért tapad úgy a nedves betonhoz,
 nem értem, a szél mit mond
 a tócsáknak, a villanypóznáknak, a fáknak,
 nem tudom, hová sodródnak az esőfelhők
 az elrongyolódott éjszakai égen,
 nem tudom, honnan szól ez a
 sosem szűnő gúnykacaj,
 nem tudom, mi van az éj kulisszái mögött,
 nem értem, mi ez az állandó,
 riadt mozdulatlanság, ami mindenhol
 körülvesz, még a nagyvárosi özönben is,
 nem tudom, miért húzza magát nyársra a Teremtés
 nap mint nap, újra és újra,
 nem tudom, miért olyan
 torz és idegen az az arc a tükörben,
 az én arcom-e az...*

*Nem tudom, honnan szakadtam el,
 ki örökli ezt az egészet,
 ne kérdezz tőlem semmit,
 még saját valódi nevem sem tudom.*

Q. S. LESZKÉRY (SZÉKELY ÖRS)

Megcsaltalak

*meggláttam képed a tükörben
 és gondolatban hűtlenkedtem veled, ott,
 azon a földön, hol meséket ont a májusi gyöngyvirág illatként,
 s hol a balladát kötik nyáron aranyló kékébe az asszonyok*

*ugyanaz az álombaitatott orca
 meg az a barna szempár; az anyaföld-melegű, melyben éltem fel-
 gyúl és (elszenesedik mint félresikerült vers)*

*ahogy zizzen a száraz kóró a versmaradvány is úgy hullik atomjaira
 a vérvörös tűz mely fellobbantotta megsokszorozódik egy tükörben
 melyben te és nem Te vagy
 melyben Te és nem te vagy
 mikor lelkemben beköszönt a nukleáris tél és szívem túlcserél a fertőtlenítés
 fehér zajával
 a két nemlét közti határon
 szíved forgat egy jégcsapot, melegében szilánkokra török*